

Prólógus

A magányos torony

Hzen az estén a két hold közül a nagyobbik kelt fel elsőként; dagadt, ezüstös fehér képpel vigyorgott a tiszta, csillagpetytyes égen. Duzzadt hasa alatt a Vörösgerinc-hegység ormái sötétlettek. Napvilágnál a fénynyalábok általában mályva és rózsaszínűre festették a hatalmas csúcsok oldalát, éjszaka azonban, amikor csak a hold sugarai világítottak, mindegyik hórihorgas, hegyes fejű kísértetté változott. A hegyektől nyugatra Elwynn Erdejét láthatta a megfigyelő; a gigásztölgyek és a szaténfák sűrű lombozata fentről nézve bonyolult szövésű szőnyegnek tűnhetett. Ez a szőnyeg a hegyek lábától egészen a tengerig húzódott. Keleten a Setétláp nyújtózkodott, ahol a mocsarak közül csak itt-ott emelkedett ki egy-egy alacsonyabb domb. E dombok tövében néhány aprócska falu húzta meg magát; e települések lakóinak legfőbb foglalatossága az volt, hogy megpróbálták túlélni a vidék sötét zugaiban, a sötét bugyrok mélyén rejtőző, iszonyú szörnyek támadásait.

Árny suhant el a hold előtt, egy holló méretű árnyék, amely a hegység szívében lévő nyílás felé tartott. Azon a helyen, mintha kimetszettek volna egy darabot a Vörösgerinc vonula-

tából, egy kör alakú völgy sötétlett. Talán az égből hullott alá itt valami az ősidőkben, egy sziklatömb vagy egy meteor, s megrengette és lesimította a hegyeket amikor felrobbant – talán másképpen jött létre a kráter, amelynek széleit simára csiszolta az idő, a szél és a csapadék. Senki sem tudta, senki sem tudhatta, hogyan alakult ki a képződmény, amelyet most meredek sziklafalak vettek körül. Ebben a magasságban még Elwynn Erdejének ősőreg fáai sem maradtak meg, a mélyedésben csak bokrok, indák, kúszónövények burjánzottak.

A kopott peremű kráter közepén egy domb magaslott, amely olyan tar volt, akár Kul Tiras valamelyik zsoldosvezérének borotvált koponyája. Domborodó formája is emberi koponyára emlékeztette a szemlélőt. Az évek során kevesen voltak akik szemügyre vehették, kevesen merészkedtek fel ide, és közöttük is csak néhány akadt, aki elég erősnek és hatalmasnak hitte magát ahhoz, hogy elmondja ezt a nem túl hízelgő hasonlatot a domb s környéke tulajdonosának.

A kráter közepén domborodó sziklaképződmény közepén egy ősrégi erőd állt. Valamilyen fehér kőből, fekete kötőanyag felhasználásával építették. Kecsesen nyújtózott az ég felé, magasabb volt, mint a kráter peremén álló sziklák. Holdfényben úgy fénylett, akár a világítótornyok a vad tengerek partján.

Az erődöt alacsony fal vette körül. A belső udvaron egy régi istálló és egy kovácsműhely roskatag, indákkal benőtt maradványai álltak.

Ezt a helyet hajdan Karazhannak nevezték, egykor itt éltek Tirisfal utolsó rejtélyes és titokzatoskodó őrizői. A vidék valamikor pezsgett az élettől, most azonban üresen állt, olyan volt, mint egy bárka, amely eltévedt az idő haragvó óceánján.

Az erődre mély csendburok borult, de a figyelmes szemlélő észrevehette, hogy az élet nem költözött ki belőle teljesen. Az éjszaka sötétjében nesztelenül mozgó alakok röppentek egyik

ablaktól a másikhoz, fantomok perdültek táncra a mellvédeken és az erkélyeken. Nem szellemek voltak ezek, nem is emlékek, talán a múlt maradványainak lehetne nevezni őket, amelyeket éppen itt vetett partra az idő folyamának sodra. Másutt is léteznek hozzájuk hasonló árnylények, de ezeket felszabadította a torony gazdájának örülete, s most az volt a feladatuk, hogy újra és újra eljátsszák saját történetüket; időről időre előadják néma színjátékukat a torony körül. Kárhozott komédiások voltak, akik arra ítéltettek, hogy játsszanak, de az, aki kiszabta rájuk ezt a büntetést, nem gondoskodott nézőközönségről.

A mély csendben halk csoszsanás hallatszott, majd még egy. A kábultan bámuló hold ezüstös fényében egy árny suhant el a fehér kőfalak előtt – egy szellemszerű lény, amely rongyos, vöröses árnyalatú köpennyel védekezett az éjszaka hidege ellen. Fürgén mozogva felért az erőd legmagasabb tornyába, amelyet sok-sok évvel korábban csillagvizsgálóként használtak.

Az egykori csillagvizsgáló ajtaja hangosan, tiltakozón nyikorgott, beljebb csúszott, de nem nyílt ki teljesen. A köpenyes alak megállt, ujját az ajtóra szorította, és elmormolt néhány szót.

Az ajtó úgy tárult ki, mintha új lenne. A köpenyes alak arcán halvány mosoly jelent meg.

A csillagvizsgáló üres volt, az ott felejtett szerszámokon és eszközökön csúnya sebeket hagyott az idő vasfoga. A köpenyes alak kísértetként mozogva előrébb húzódott, felemelt a padlóról egy törött asztrolábiumot. A szerszám használhatatlan volt, csak annyit ért mint az arany, amiből öntötték.

Valami megmozdult a csillagvizsgálóban; a köpenyes alak felkapta a fejét. Egy szellemszerű jelenés állt a közelében, az egyik ablak előtt. A kísértetnek tűnő lény széles vállú férfi volt, sötét hajának és szakállának végét fehérre csípte az évek

fagya. A múlt egyik szilánkja volt ő is, és most arra készült, hogy ismét végrehajtsa feladatát, akár vannak szemtanúi, akár nincsenek. Egy pillanatra maga elé tartott egy ugyanolyan asztrolábiumot, amilyen a köpenyes látogató kezében volt, majd gyorsan eltekerte a sértetlennek látszó szerszám oldalán lévő gombot. Sötét, bozontos szemöldöke alatt kísérteties, zöld fényel izzott a szeme. Ismét megérintette a gombot, majd mélyet sóhajtott, és letette az asztrolábiumot az asztalra. Egy másodperccel később eltűnt a helyiségből, egyszerűen semmivé vált.

A köpenyes látogató bólított. Az ilyen kísértetek akkor is gyakran megjelentek, amikor Karazhannak még voltak lakói. Azóta, hogy kikerültek egykori uruk befolyása alól, ellenőrizetlenül mozogtak, és vakmerőbbé, szemtelenebbé váltak. Valamennyien a múlt szilánkjai voltak, de valójában ez volt az otthonuk, a köpenyes látogatóval ellentétben ehhez a helyhez tartoztak. Itt nem ők voltak az illetéktelen behatók.

A látogató átment a helyiség másik végébe, a lefelé vezető lépcsőhöz. A háta mögött ismét megjelent az őszülő szakállú férfi. Felemelte az asztrolábiumát, és ráállította a világegyetem egyik planétájára – egy olyan bolygóra, amely Karazhan fénykora óta az égbolt másik szegletében kering.

A köpenyes látogató lesietett a toronyból, átvágott a teremben, végighaladt a folyosókon. Ajtó nem állhatta útját, még azokat is könnyedén kinyitotta, amelyeket retesszel, lakattal zártak le, vagy amelyeket a rozsdaság és az idő ragasztott be a keretébe. Néhány elsuttogott szó, egy érintés, egy mozdulat, és az ajtók kinyíltak, a reteszek félrecsúsztak. Egy-két helyen még mindig izzottak az ősi zárótalizmánok, érezni lehetett a belőlük sütő varázserőt. A látogató ezek előtt megállt egy-egy pillanatra, elgondolkodott, és kiválasztotta a legmegfelelőbbnek tűnő ellenvarázst. Miután kiejtette a megfelelő szavakat,

és a levegőbe rajzolta a szükséges jeleket, a legyengült varázssok semmivé váltak, az út pedig szabaddá vált.

Ahogy végigment az erődön, a múlt fantomjai egyre izgatottabbá váltak. Végre a közelükbe került valaki, akinek bemutathatták tudományukat, eljátszhatták régi szerepüket, akitől remélhették, hogy kiszabadítja őket erről a helyről. Ha egykor volt is hangjuk, az már rég az idő martalékává vált, így némán cselekedtek, nesztelenül lebbentek át a folyosókon, a termeken.

A köpenyes látogató elhaladt egy sötét libériába öltözött inas mellett. A törékeny vénember lassan, csoszogva haladt az üres folyosón, a kezében ezüst tálcát tartott, a fejére bőrből készült szemlőt erősítettek, ami sokban hasonlított arra a tárgyra, amivel a lovak szemét szokták eltakarni. A látogató keresztülvágott a könyvtárszobán, ahol egy zöld bőrű fiatal hölgy lapozgatott egy poros, penészes kötetet. Átment a báltermen is, amelynek egyik végében muzsikások játszottak egyetlen hang nélkül s a nem létező zenére táncosok siklottak a márványpadlón.

A következő terem végében tűz lobogott, de a lángok nem tettek kárt se a kőfalakban, se a rothadó falikárpitban. A látogató gondolkodás nélkül keresztültört a lidérctűzön. Nem érzett fájdalmat, de amikor a lángok között lépkedett, hirtelen kitágult körülötte a világ, és olyan érzése támadt, mintha egy égő városba jutott volna. Megrándult az arca, amikor felismerte a helyet, a pusztuló Viharváradot.

Az egyik szobában három fiatal férfi ült egy asztal körül, ők szavak nélküli hazugságokkal traktálták egymást. Időnként összekoccintották ónkupáikat és ittak, majd folytatták a mesélést. A látogató megállt mellettük, addig figyelte őket, míg a kísértet-kocsmáros hozott egy újabb kancsó sört. Ekkor megcsóválta a fejét, és továbbment.

Lejutott az egyik alsó szintre, kilépett az erkélyre, amely úgy tapadt a kőfalhoz a főbejárat fölött, mint a vad darazsak

fészke a vén fák kérgéhez. Lenézett a torony és a főkapu között összeroskadt istállóra, a mellette lévő pajtára, amely előtt egy magányos alak állt. A többiekkel ellentétben nem mozgott, türelmesen várakozott. A múlt egy szelete volt, amely még nem nyert önállóságot – amely a látogatóra várt.

A mozdulatlanul álló fiatal férfi sötét, bozontos, ápolatlan haján széles fehér csík virított, amely a homlokától, a feje tején át a halántéka felé húzódott. Az arcát sűrű borosta fedte. A lábánál viharvert zsák hevert, a kezében egy vörös viaszpecséttel lezárt levelet tartott.

A látogató tudta, ez nem valódi szellem, bár a fiatal férfi már nem élt, csatában esett el egy idegen nap sugaraival megvilágított földön. Nem is lidérc volt, inkább csak egy emlék, a múlt szilánkjá, amely úgy maradt meg, mint a borostyánba zárt bogár. Megmaradt, és a köpenyes látogató érkezésére várt.

A látogató leült az erkély korlátjára, és végignézett a tájon. A hold némán szórta ezüstös sugarait; mindenütt csend honolt. Mintha még a hegyek is visszafojtották volna lélegzetüket.

A köpenyes felemelte az egyik kezét, és elmormogott néhány mágikus szót. A szavak mondatokká, a mondatok verssé váltak. Eleinte halkán suttogott, de aztán kieresztette a hangját; kiáltása végül szétzúzta a halotti nyugalmat. Valahonnan a távolból farkasok válaszoltak a kántálásra.

A levelet szorongató fiatal férfi mély lélegzetet vett, lehajolt, és a vállára emelte a zsákját. Lassan megfordult – úgy mozgott, mintha bokáig sárba merült volna a lába –, és bizonytalanul elindult Medivh tornyának főkapuja felé.

1

Karazhan

Khadgar megmarkolta a karmazsinvörös pecséttel lezárt ajánlólevelet, és kétségbeesett igyekezettel próbálta emlékezetébe idézni a saját nevét. Napokon át lovagolt, karavánokhoz csapódott, majd egymagában keresztülvágott Elwynn hatalmas erdején, és eljutott Karazhanba. Ezután már „csak” a hegyekbe kellett felkapaszkodnia, hogy eljusson erre az üres, magányos helyre, ahol még a levegő is más, valahogy ridegebb és vészjóslóbb volt, mint másutt.

A kimerült, sajtó lábú és derekú, borostás állú fiatal férfi tanácstalanul álldogált a sűrűsödő alkonyban, az udvar szélén. Sehogy sem tudta rászánni magát arra, amit meg kellett tennie, valahogy nem mert bemutatkozni Azeroth leghatalmasabb mágusának.

A Kirintór bölcsei azt mondták vegye megtiszteltetésnek a dolgot. Olyan lehetőség ez, állították, amit nem szabad kihagyni. Khadgar mentorai, a befolyásos tudósokból és varázslókból álló tanács tagjai kijelentették, évek óta azért dolgoznak, hogy megnyerjék Karazhan urának jóindulatát. A Kirintór meg akarta szerezni a tudást, amelyet a leghatalmasabb mágus

őrzött titkos könyvtárában. Tudni akarták, milyen kutatásokkal foglalkozik Medivh, és legfőképpen azt szerették volna kideríteni, hogy a nagy hatalmú úr milyen terveket dédelget az örökségét illetően, szándékában áll-e továbbadni valakinek a tudását.

A nagy Medivh és a Kirintór hosszú évekig egymás ellenlábasai voltak, a mágus csak az utóbbi időben teljesítette a tanács egy-egy kérését, és ez volt az első alkalom, hogy hajlandó volt fogadni a bölcsek követét. Egyesek szerint pusztán diplomáciai okok miatt adta be a derekát, mások úgy vélték, hogy a mágus megérezte végórája közeledtét. Khadgar tanítói sokat töprengtek ezen a kérdésen, de végül arra a megállapításra jutottak, hogy nem számítanak az okok, az eredmény a lényeg. Az igazság sokkal egyszerűbb volt annál, amit feltételeztek. A mindentől és mindenkitől független, titokzatos mágusnak szüksége lett egy segédre, és úgy gondolta, az lesz a leghelyesebb, ha a Kirintórhoz folyamodik segítségért. A Dararant kormányzó tanács boldogan tett eleget kérésének.

A Kirintór az ifjú Khadgart választotta ki. Ellátták őt mindenféle tanáccsal és paranccsal, közölték kéréseiket, javaslatokat tettek neki bizonyos dolgokra, és felhívták a figyelmét, hogy mindent nekik köszönhet, így nem szabad megfélemlenie a háláról, amelynek különböző megnyilvánulási formái lehetnek. Guzbah, Khadgar első tanítója azt szerette volna megtudni, hogy Medivh anyja hogyan, milyen körülmények között győzte le a démonokat. Delth úrhölgy a mágus könyvtárában fellelhető, a tündék történelmére, eredetére vonatkozó könyvekre volt kíváncsi, míg Alonda (akinek szent meggyőződése volt, hogy létezik a trollok ötödik faja is, amelyet még soha, senki sem figyelt meg) arra kérte Khadgart, hogy tanulmányozza át Medivh bestiáriumait. Norlan, a fő lélekidéző azt tanácsolta neki, hogy mindig legyen őszinte és nyílt, mert Medivh nagyra becsüli az ilyesmit.

– Légy engedelmes, Khadgar, ne morgolódj. Hajts végre minden parancsot, és soha ne lankadjon a figyelmed. Maradj becsületes, és ami a legfontosabb: tartsd nyitva a szemed és füled!

Khadgar szívesen vette ezeket a kéréseket és tanácsokat. Dalaranban nevelkedett, kicsi kora óta a mágusoknál tanult, és így pontosan tudta, hogy mentorait minden érdekli, ami kapcsolatos a mágiával. Ő maga is részt vett az összegyűjtött adatok és tudás katalogizálásában, mindig is arra törekedett, hogy minden létező eszközzel fejlessze tudását, így megértette a bölcsök vágyait.

Tulajdonképpen ezt a megbízást is az örök kíváncsiságának köszönhette. Sokszor előfordult, hogy éjszakánként belopakodott a dalarani Kék Citadellába, és megismert néhány olyan titkot, amelyet a tanács szeretett volna örökre elleplezni. Megtudta például, hogy a fő lélekidéző imádja a lángbort, Delth úrhölgy vonzódik a fiatal lovagokhoz, a könyvtáros Korrigannak pedig van egy olyan nyomatokból álló gyűjteménye, amelynek darabjairól a hajdani démonimádók mocskos, de izgalmas praktikáit lehetett megismerni.

Dalaran egyik nagy bölcséről, a nagybecsű Arrexisről, többiek által is maradéktalanul tisztelt szürke eminenciásról is megtudott valamit. Arrexis eltűnt, meghalt, vagy valami szörnyűség történt vele. A tanács tagjai sosem beszéltek róla, úgy viselkedtek, mintha egyszerűen el akarnák felejteni. Ennek érdekében még attól sem riadtak vissza, hogy egyszerűen kitöröljék a nevét a Kirintórral kapcsolatos krónikákból. Senki sem ismerte a részleteket, Khadgar azonban talált néhány aprócska adatot, levonta belőlük a megfelelő következtetéseket, majd sikerült pár szót váltania a megfelelő időben a legmegfelelőbb egyénnel. Latba vetette azt a képességét, amit időnként ajándéknak, bizonyos alkalmakkor azonban átoknak érzett.

Ezek a felfedezések azt eredményezték, hogy megkapta a megtisztelő megbízást, amely könnyen végzetes is lehetett a számára. A Kirintór tagjai talán úgy vélték, hogy az ifjú Khadgar kissé túl jól ért a titkok kiderítéséhez, ezért az a leg-helyesebb, ha elküldik egy olyan helyre, ahol kíváncsiságával a közösség, a tanács hasznára lehet. Az is elképzelhető volt, hogy egyszerűen meg akartak szabadulni tőle; minél távolabb van a Kék Citadellától, annál kisebb az esély arra, hogy kiderít valami kellemetlen apróságot a Kirintór valamelyik bölcséről.

A tanács hosszan értekezett a kérdésről, Khadgar pedig természetesen hallgatózott, így pontosan tudta, hogy ki, milyen érveket és ellenérveket sorolt fel.

Végül aztán elindult. A zsákját telepakolta a jegyzeteivel, titkait a szívébe zárta, hagyta, hogy a fejét teletömjék kérésekkel és többnyire haszontalan tanácsokkal. Az indulása előtti utolsó héten a Kirintór valamennyi tagja magához rendelte, mindenki elmondta neki, hogy miért érdeklődik Medivh iránt, milyen rejtélyekről szeretné fellebbenteni a fátylat. A bölcsek, a tapasztalt mágusok kíváncsiak voltak arra a varázslóra, aki a világtól elvonultan, kopár hegyek között éldegél.

Az út hosszú volt, de végül megérkezett. Khadgar mély lélegzetet vett (a szag elárulta, hogy közel jár az istállókhöz), és elindult a torony irányába. A főkapu úgy ásítózott, mint valami barlang szája, a nyílást nem védte se rostély, se rács. Nem volt ebben semmi különös. Ugyan melyik vezér vállalkozna arra, hogy keresztülvonul Elwynn Erdején, átvonul a kráteren, felkapaszkodik a dombra, és megostromolja Medivh lakhelyét? Khadgar a feljegyzésekben egyetlen olyan utalást sem talált, hogy valaki támadást indított Karazhan ellen.

A kapu olyan magas és széles volt, hogy akár egy harci elefánt keresztülfért volna rajta. Fölötte egy széles, balusztrádos

erkély függött, amelyről pompás kilátás nyílt a dombra, és a kráteren túl magasló sziklafalakra.

Az erkélyen megmozdult valami – Khadgar inkább érezte, mint látta. Egy köpenybe burkolózó alakot látott, amint sietve visszahúzódott a toronyba. *Lehet, hogy máris megfigyelnek?* – gondolta a Khadgar. *Vajon elég jön valaki? Vagy inkább azt várják el tőlem, hogy összeszedjem a bátorságomat, és egyedül lépjek be?*

– Te vagy az új fiatalember? – kérdezte egy halk, szinte suttogó hang.

Khadgar, aki még mindig az erkélyt bámulta, úgy megijedt, hogy kis híján kiugrott a bőréből. Sarkon fordult. A sötét kapunyílásból egy görnyedt, vézna alak lépett elő. Az alakját tekintve emberre emlékeztetett, de volt benne valami, aminek hatására Khadgar arra gondolt, hogy a nagy Medivh talán befogdossa az erdők vadjait, mágiával átalakítja őket, szolgát farag belőlük. A görbe hátú, nyeszlett fickó leginkább egy kopasz menyétre hasonlított. Hosszúkás arca volt; mindkét halántékára valami fekete négyszöget erősített.

Khadgar hirtelen azt sem tudta, mit feleljen. A menyétember előrébb lépett, és megismételte a kérdést.

– Te vagy az új fiatalember? – Minden egyes szót külön kihangsúlyozott, mindegyik előtt levegőt vett. Még közelebb lépett Khadgarhoz, aki már látta, hogy nincs benne semmi különös, nem egy rém fogadja, hanem egy karóvékony, libériás vénember. Szolga volt, de ember. A halántékára erősített két bőrlap akkora volt, hogy jobban előreállt, mint horgas orra.

Khadgar leplezetlenül megbámulta az öreget, de aztán észbe kapott.

– Khadgar a nevem – mondta, és elővette az ajánlólevelét. – Dalaranból érkeztem, Léguraföldről. A Kirintór küldött. A Kék Citadellából jöttem. A Kirintór küldött. Khadgar vagyok.

A Kék Citadellából. Dalaranból. Léguraföldről. – Úgy dobálta a szavakat, mintha kövek lennének, és közben abban reménykedett, hogy az öreg szolga válaszol valamit.

– Értem, Khadgar – mondta a vénember. – Kirintór. Kék Citadella. Dalaran. Léguraföld. Értem. – Úgy vette át a levelet, mintha élő hulló lenne. Kisimította, majd gyorsan a mellénye alá dugta.

Khadgar egész úton úgy vigyázott a levélre, mintha az lenne a legnagyobb kincse. Most, hogy elvették tőle, borzasztóan csalódott volt. Ettől a dokumentumtól függött a jövője, de most egyszerűen kivették a kezéből!

– A Kirintór küldött, hogy Medivh segédje legyek. Medivh nagyúré. A varázsló Medivh nagyúré. Azé a Medivhé, aki Karazhan ura. – Khadgar rájött, milyen zagyván beszél. *Olyan vagyok, mint a falu bolondja!* – gondolta.

– Hát persze – mondta a szolga. – Ide küldtek. Értem. – Elővette a levelet, megvizsgálta rajta a pecsétet, majd ismét a mellényébe dugta. Ezután elővett egy vékony fémpántot, amire két olyan bőrdarabot erősítettek, amelyet ő hordott a fején. – Szemlőt?

Khadgar értetlenül pislogott.

– Nem, köszönöm. Nem szoktam ilyesmit hordani.

– Moróz – mondta a szolga.

Khadgar meghökkent.

– Moróz. Ez a nevem – mondta a vénember. – A torony szolgája vagyok. Medivh inasa. Szemlőt? – Ismét felemelte a pántra erősített bőroket.

– Nem, köszönöm, Moróz. Nem kérek. – Khadgar érezte, hogy zavarában eltorzul az arca.

A szolga megfordult, és intett Khadgarnak, kövesse.

A fiatalember felkapta a zsákját, és Moróz után futott, aki hajlott háta és kora ellenére igencsak fürgén mozgott.

– Egyedül vagy a toronyban? – kérdezte Khadgar, miközben felsiettek egy hosszú lépcsősoron. A kőből faragott lépcsőfokok közepére mélyedéseket koptattak a szolgák és vendégek lábai.

– Tessék?

– Egyedül vagy? – ismételte Khadgar. – Egyedül élsz itt?

– A mágus is itt van – felelte Moróz. A lélegzetvételen érezni lehetett, hogy megerőltető számára a lépcsőzés.

– Ó, igen. Hát persze! – mondta Khadgar.

– Ha nem tartózkodna itt, akkor nem sok értelme lenne annak, hogy eljöttél – folytatta Moróz. – Ez érthető, nem?

Khadgar azon töprengett, vajon a vénember hangja azért olyan rekedtes, mert ritkán beszél, vagy valami más oka van a dolognak.

– Hát persze. Van még itt valaki?

– Te. Most már – mondta Moróz. – Sokkal többet kell dolgozni, ha kettőről gondoskodunk, mintha csak egyről. Persze az én véleményemre senki sem kíváncsi...

– Szóval általában csak ketten vagytok? Te, és a mágus? – kérdezte Khadgar, és arra gondolt, hogy a vén szolga tapintatos természete miatt kapta meg ezt a munkát, vagy azért ennyire kedves, mert erre idomították be.

– Meg a szakácsnő – válaszolta Moróz. – Bár ő csak ritkán szólal meg. Egyébként köszönöm, hogy megkérdezted.

Khadgar segítségkérően nézett fel az égre. *Hova kerültem?* Észbe kapott, és rendezte a vonásait. Bízott benne, hogy a szemlők miatt Moróz nem látta a grimaszát.

Eljutottak egy helyre, ahol két folyosó keresztezte egymást. A sötétséget a falikarokba tűzött fáklyák fénye oszlatta szét. Moróz tétovázás nélkül elindult felfelé egy csigalépcsőn. Khadgar megállt egy pillanatra, és megvizsgált egy fáklyát. Felemelte a kezét, a láng elé tartotta. Nem érzett forróságot.

Hideg láng... Lehet, hogy ebben az erődben mindenütt ilyen fények égnek? Dalaranban foszforeszkáló kristályokat használtak világításra, amelyek egyenletes fényt bocsátottak ki magukból. Khadgar sokat foglalkozott a tükrök vizsgálatával, megpróbálta lámpákba dugni az elementálok szilánkjait, és különböző világító bogarakkal is sokat kísérletezett, de ilyen erős fényt egyik szerkezete sem adott. A különös lángok nem is lobogtak, a tűz mintha megfagyott volna.

Moróz megfordult, és köhögni kezdett. Khadgar utána sietett. A szemlő a jelek szerint nem zavarta a vénembert a látásban.

– Miért hordasz szemlőt? – kérdezte Khadgar.

– Hm?

Khadgar megérintette a halántékát.

– A szemlő... Miért van rá szükség?

Moróz arca eltorzult; Khadgar gyanította, hogy a vénembernél ez a grimasz a mosolyt jelenti.

– Itt erős a mágia. Erős, és időnként rossz. Tudod... itt látni lehet bizonyos dolgokat. Nem árt vigyázni. Én óvatos vagyok. Voltak itt már olyanok, hozzád hasonló látogatók, akik nem vigyáztak. Már nem élnek.

Khadgar a fantomra gondolt, amelyet az erkélyen látott. Bólintott.

– A szakácsnő rózsakvarc lencsét visel a szeme előtt – folytatta Moróz. – Azokra esküszik. – Megállt, és Khadgarra nézett. – Tudod, a szakácsnőnk bolond egy kicsit.

Khadgar örült, hogy a vénember kedvet kapott a beszélgetéshez.

– Régóta szolgálod a mágus? – kérdezte.

– Hm?

– Régóta vagy Medivh mellett? – Khadgar bízott benne, hogy nem érződik ki a hangjából a türelmetlenség.

– Igen – felelte a szolga. – Túl régóta. Túlságosan régen... Itt valahogy másképpen múlik az idő. – Megcsóválta a fejét, és folytatta a lépcsőmászást.

– Mit tudsz róla? – kérdezte Khadgar. – Úgy értem, a mágusról.

– Itt nem az a kérdés, hogy én mit tudok – mondta Moróz, miközben kinyitott egy ajtót, amely mögött egy újabb lépcsősor tűnt fel. – Itt az a kérdés, hogy te mi tudsz.

Khadgar természetesen megpróbált kideríteni néhány dolgot Medivhről, de kutatásai meglehetősen csekély eredménnyel zárultak. Szabad bejárása volt a Kék Citadella könyvtárába, és néhány befolyásos személy magán könyvtárába is, de hiába vizsgálta át a köteteket, nem sok Medivhre vonatkozó utalást és adatot talált. Ezt fölöttébb furcsának találta, mivel Dalaranban valamennyi idősebb mágus tisztelettel beszélt Medivhről, és szinte mindenki szeretne megismerni valamelyik titkát.

A fiatalember csak annyit derített ki, hogy Medivh ifjúnak számít a varázslók között. A negyvenes éveiben járt, és élete jelentősebbik részében alig tartott fenn kapcsolatot másokkal. Khadgart ez meglepte, mivel a szájhagyomány útján terjedő mesékből, és a könyvekben leírt legendákból az derült ki, hogy a független varázslók szerették megmutatni tudásukat, szerettek dicsekedni, és hihetetlen, időnként érthetetlen elszántsággal próbálták kideríteni azokat a titkokat, amelyeket talán egyetlen embernek sem lett volna szabad megismerni. Sokan közülük éppen ebbe pusztultak bele, a tudásszomj végzett velük, vagy az, hogy olyan erővel játszadoztak, amelyeket nem bírtak irányítani. Az energiák felfalták őket, kiégették

a lelküket, megsemmisítették testüket. Khadgar már gyermekkorában megtanulta, hogy a varázslók (természetesen a bölcs dalarani mágusok kivételével) általában szörnyű kínok között haltak meg; megtanulta, hogy azok, akik irányítás, tapasztalt mesterek segítségével kezdnek a tudományok tanulmányozásába, rendszerint ártanak maguknak, de előtte még súlyos károkat okoznak környezetüknek.

Az a tény, hogy Medivh egyetlen kastélyt sem omlasztott a saját fejére, nem szórta szét testének alkotóelemeit a Végtelen Semmiben, egyetlen sárkányt sem idézett meg úgy, hogy ne bírta volna kordában tartani a fenevadat, mindez azt jelentette, hogy képes uralni a birtokába jutott erőket. Sőt, ennél is többet tett: olyan módszereket sikerült kidolgozni, olyan fogásokat sikerült kifejlesztenie, hogy még a Kirintór mágikus dolgokban tapasztaltnak számító tagjai is irigyelték – Khadgar legalábbis erre következtetett abból, hogy mesterei egész sor kéréssel és kérdéssel bocsátották útjára.

Khadgar is jól ismerte a mágiát, de fogalma sem volt arról, hogy Medivh miért ennyire kivételes és különleges. A feljegyzésekben rögzített tények nem igazolták, hogy jelentős felfedezéseket tett, vagy áttörést jelentő eredményeket ért el. A könyvekben és a különböző krónikások írásaiban egyetlen olyan adatot vagy eseményt sem jegyeztek fel, ami megmagyarázta volna, a Kirintór mágusai miért tisztelik ennyire a független varázslót. Nem vett részt háborúkban, nem hódított meg semmit, egyetlen nagyobb csatát sem nyert meg. Persze ez nem jelentett semmit; talán annak is oka volt, hogy a bárdok meglehetősen homályosan fogalmaztak, amikor a vele kapcsolatos dolgokról írtak, és a máskor oly bőbeszédű krónikások is szűkszavúvá váltak, amikor az ő tetteit ecsetelték.

Khadgar nem igazán értette a dolgot, azt viszont sejtette, vagyis inkább érezte, hogy Medivh fontos és különleges, van

benne valami, ami miatt a bölcs vének, a tapasztalt varázslók irigységgel, tisztelettel, sőt, időnként félve emlegetik a nevét. A Kirintór mágusai az egész világon ismertek voltak, általában őket hívták segítségül, ha meg kellett fékezni egy-egy gonoszkodó mágiatudort vagy félelmetes bestiát; mindenki elismerte tudásukat és hozzáértésüket, mindenki őket tartotta a legjobbnak, ők viszont bevallották, hogy Medivh magasan fölöttük áll. *Vajon miért?* – ez a kérdés zakatolt Khadgar fejében.

A fiatalembernek azért sikerült összeszednie néhány adatmorzsát. Tudta, hogy Medivhnek már az anyja is jelentős mágus volt (Guzbah kifejezetten a hölgy cselekedetei és módszerei iránt érdeklődött); megtalálta a nevét néhány grimoárban (ez azt jelentette, hogy bizonyos varázslatokat ő alkalmaz a legjobban), és elolvasta azokat a beszámolókat, amelyek a Dalaranban tett látogatásairól készültek. Medivh ugyanis az utóbbi öt esztendőben többször járt Dalaranban, de a jelek szerint nem találkozott, nem beszélt mással, csak Arrexisszel, aki azóta eltűnt.

Mindent összegezve: Khadgar borzasztóan keveset tudott arról a mágusról, aki mellé segédnek rendelték. Mindig úgy tartotta, a tudás többet ér, mint a kard és a páncél. Életében először került olyan helyzetbe, hogy úgy érezte, „fegyverei” semmire sem jók.

– Hát, nem sokat – mondta Moróznak.

– Hm? – A vénember megállt, és félig hátrafordult a lépcsőn.

– Azt mondtam: nem tudok sokat – felelte Khadgar hangosabban. A hangja, mintha kavics lenne, valósággal lepattant a kőfalakról. A fiatalember megcsóválta a fejét, és felnézett. A sok lépcsőzéstől sajgott a combja és a vádlija – a torony magasabbnak bizonyult, mint amilyennek kívülről látszott.

– Hát persze, hogy nem! – mondta Moróz. – Tudom. A fiatalok sosem tudnak sokat. Azt hiszem, ettől fiatalok. A tudás öregít.

– Úgy értem... – Khadgar bosszúsan megállt, és mély lélegzetet vett. – Úgy értem, nem tudok sokat Medivhről. Válaszoltam a kérdésedre.

Moróz megállt.

– Igen. A kérdésemre. Mert, ugye, kérdeztem valamit...

– Milyen? – kérdezte Khadgar.

– Micsoda?

– Nem micsoda, hanem kicsoda. Medivh.

– Ja, ő? Azt hiszem, pontosan olyan, mint bárki más. Van amit szeret, van amit nem szeret. Hol jó a kedve, hol rossz. Vannak jó és rossz napjai. Mint mindenkinek.

– Persze, értem – mondta mérgesen Khadgar. – Éppen úgy húzza fel a nadrágját, mint bárki más...

– Nem. A nadrágjába általában belelebeg. Levitál – magyarázta Moróz. Khadgarra nézett, és az arcán ismét megjelent a mosolyt jelentő grimasz. – Már nincs sok hátra. Egy-két lépcsősor...

Az utolsó lépcsősor szűkebb volt az előzőknél. Khadgar úgy számolta, a torony tetejének közelében járhatnak. Szégyenkezve nyugtázta, hogy a vénember jobban bírja a megpróbáltatást, mint ő.

Az ajtó egy nem túl nagy, kör alakú szobára nyílt, amelyet kívülről széles erkély övezett. Khadgar látta, valóban a torony legmagasabb pontján vannak, az obszervatóriumban. A falakba hatalmas ablakokat építettek, a mennyezet is kristályszerűen csillogó anyagból készült. Időközben beesteledett; a sötét égboltot ragyogó csillagok pettyezték.

Az obszervatóriumot csak néhány fáklya világította meg – ezek is olyan hideg fényt szórtak, mint az, amelyet Khadgar

korábban megvizsgált. Mindegyik köré különös, buraszerű tölcsért csavartak, nehogy megzavarják a csillagokat vizsgálók szemét. A helyiség közepén egy jókora réztálat helyeztek el, de még nem gyűjtötták meg a benne lévő anyagokat, hogy parazsukkal felmelegítsék a levegőt.

Az obszervatórium külső fala mellett asztalok álltak, amelyeken különböző tárgyak sorakoztak. Az ezüsből készült számoló- és mérőrudak, az arany asztrolábiumok papírnehézékként, vagy a régi könyvek lapjai közé dugva könyvjelzőként szolgáltak. Az egyik asztalon az égbolt csillagainak mozgását bemutató makett állt, de látszott rajta, hogy még félig sem készült el. Mellette vékony drótok, különböző méretű és anyagú gömbök várták, hogy felhasználásra kerüljenek. A fal előtt egész kupac jegyzetömböt gyűjtöttek össze, de az asztalok alá is jutott a füzetekből, papírtekercecsekből. A jegyzethalom fölött a földrész bekeretezett térképe függött; Khadgar felismerte rajta Azeroth déli részét, Léguraföldet, valamint a törpök országát, Khaz Modant, meg a tündék földjét, Quel'Thalast. A térképbe számtalan apró tűt döftek, ezek olyan csillagképeket jelöltek, amelyeket valószínűleg csak Medivh ismert.

A helyiségben egyetlen férfi tartózkodott, aki nem lehetett más, mint a nagy mágus. Viszonylag fiatal volt, szénfekete, de tarkónál már őszülő, hosszú haját a tarkója fölött fogta össze lófarokba. Khadgar több olyan fiatal vagy középkorú mágust ismert, akinek idő előtt kifehéredett a haja. Ez volt a mesteriség egyik hátránya: a mágikus energiákkal való munka óriási összpontosítást igényelt, és nagy feszültséget gerjeszt az emberben, emiatt a varázslókon hamarabb kiütkeznek az öregezés jelei, mint másokon.

Medivh remek szabású, de dísztelen ruhát viselt. Zekéje a derekáig ért, nadrágja szárát térd fölé érő csizmájába gyűrte.

Széles vállára vastag, barna köpenyt terített, amelynek csuklyáját nem húzta a fejére.

Khadgar, amint a szeme hozzászokott a homályhoz, rájött, hogy tévedett amikor azt hitte, hogy a varázsló öltözéke dísztelen. Az anyagot finom ezüstsálakkal szőtték át, amelyek oly vékonyak voltak, hogy első pillantásra nem is látszottak. A mágus hátára pillantott, és olyan érzése támadt, mintha valami ősi démonlegenda főszereplőjének stilizált arcát nézné. Pislogni kezdett, mire az alak sárkánnyá változott, majd elsötétült, akár az éjszakai égbolt.

Medivh hátat fordított a vén szolgának és a fiatalembernek, úgy tett, mintha észre sem venné őket. Az egyik asztal mellett állt, az egyik kezében egy arany asztrolábiumot, a másikban jegyzetfüzetet tartott. A gondolataiba mélyedt; Khadgar eltűnődött, vajon ez is azon furcsaságok közé tartozik-e, amelyekre Moróz figyelmeztette őt.

A fiatalember megköszöri a torkát, és előrébb lépett. Moróz gyorsan felemelte a kezét. Khadgar mozdulatlanra dermedt, úgy állt, mintha valamilyen varázsigé változtatta volna kővé.

A vén szolga nesztelenül a mágusmester mellé lépett, és türelmesen várta, hogy Medivh tudomást vegyen a jelenlétéről. Eltelt egy perc, azután még egy. Khadgar úgy érezte, egy örökévalóság óta áll mozdulatlanul.

Végül a köpenyt viselő férfi letette az asztrolábiumot, és gyorsan feljegyzett valamit a jegyzetfüzetébe. Becsukta a füzetet, majd Morózra nézett.

Khadgar végre meglátta Medivh arcát. Az első, amit megállapított, hogy a varázsló jóval több, mint negyven egynéhány éves, amennyinek tartották. Az arcát mély ráncok barázdálták. A fiatalember szeretne volna megkérdezni tőle, milyen fajtájú mágiával foglalkozott, milyen erők vésték nyomaikat az ábrázatára.